

செவ்வாய், 21 பிப்ரவரி 2015 07:03

மனிதனின் உடல் உறுப்புகள் வளர்வது போல் மனித உணர்வுகளும் வளர்கிறது, இது யதார்த்தம். மனிதன் பிறந்த சமயத்தில் அவன் எதையும் எதிர்ப்பார்க்க மாட்டான், அதே சமயம் அவன் வளர்வளர் அவனின் தவேகைகள் பரிந்துதியடயைவில்லை என்றால் அவனின் உள்ளம் பல எதிர்ப்பாற்புகள் நோக்கி பயணமாகுகிறது.

மனித வாழ்வு ஒரு போராட்டம், ஒருவன் எவ்வாறு தன் உணர்வுக்காக சிறு வயதில் போராடுகிறான். அதே போல் வாலிப வயதில் வழிகாட்டலுக்காக, பின்னர் அன்புக்காக, பின்னர் தங்கும் இடம், பின்னர் மதிப்பு, பின்னர் பதவி என மனித தன் போராட்ட வாழ்வில் பயணம் செய்கிறான்.

இதற்கிடையில் தொடரும் பயணம் ஒரு முக்கிய தவேகை என எண்ணி தன் வாழ்வின் அணதத்து தருணங்களிலும் அதை அடைய முயலுகிறான்.

மனிதனின் வாழ்க்கை என்ற பயணம் சும்மா காரணமின்றி பயணிக்கவில்லை. அவகைகள் அவனின் உள்ள மனதின் உணர்வுகளின் துண்டுதலே. அதை அம்மனிதனோ, அவனை சமீபந்து இருக்கும் மனிதர்களோ விளங்கினால் அவனின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து வளரும் உணர்வுகளுக்கு அறிவுரீதியில் செயலாற்றினால், மனித உணர்வுகளை நல்ல ஆக்கபரிவமான வழியில் செய்யலாற்றலாம்.

மனம் ஒரு கருங்கு போன்றது சிலர் சொல்வது உண்டு. அது தவேகைகள் பரிந்துதியாக துபிக் கும் போதில் தான். அது ஆசகைகள் சமீபந்து மனசு. வரும் புதிய வறெற்றி மிகு சமுதாயத்தை உருவாக்க நினகைக்கும் நாம், மூதலில் வறெற்றி மிகு குடும்பத்தை உருவாக்குவோம்.

தன் குழந்தை ஒரு சயெல் வீ ரனாக வர வணேட்டும் ஆசைப்படும், நாம் நம் குழந்தையின் உணர்வுகளை அவன் பிறந்த முதல் அறியவணேட்டும். பள்ளி வகுப்பில் மாணவருக்கு சொல்லி தரும் பாடங்கள் போன்றே ஆசிரியர் சொல்லி தரும் பாடங்களை அவப்போழுது படிப்பதை போன்றே, நாம் நம் பிள்ளைகளின் உணர்வுகளுக்கு அந்த அந்த நேரத்தில் பார்த்தி சயெய் வணேட்டும். அவகளை பார்த்தி சயெய் தாமதம் சயெய் சயெய் அவனின் உணர்வுகள் வளர வளர அவகளை பார்த்தி சயெய் முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. அதுவே பின்னர் ஜனெரேசன் கபே என்கிறார்கள்.

மனித உணர்வுகளை பாரிந்துக்கொள்வோம், புதிய சமுதாயம் படபடப்போம்.